

EL CARRER

PERIODIC NACIONALISTA RADICAL
Portantveu del Centre d'Esquerra - Estat Català

Redacció i Administració:
Rambla Macià, 40

15 cèntims

Any 4

Vilanova i Geltrú, 18 febrer de 1933

Núm. 36

Dels articles publicats amb o sense signatura en són responsables els seus autors

Comentant "una iniciativa"

Fa dies que en «L'Opinió» apareixen constantment petits articles sota el títol de «Una iniciativa». Aquesta felicitat iniciativa és una crida a les joventuts que militen en el partit d'Esquerra Republicana, perquè formin un grup que se'n pugui dir «La Joventut d'Esquerra». L'esforç d'aquests tres joves que acapdillen aquesta iniciativa és digne de lloar, doncs pretenen preparar una joventut capacitada per actuar i per poder ocupar qualsevol càrrec polític, tot és molt bonic i està molt bé, però ¿és que l'Esquerra Republicana no en té cap de Joventut que hagi actuat políticament i que estigui preparada i organitzada? Es coneix que els autors d'aquesta nova iniciativa no es recorden de les Joventuts d'Esquerra d'Estat Català quan els hi treien les castanyes del foc en lluites electorals, i tampoc es recorden que si no haguessin estat aquestes joventuts organitzades poc haurien pogut celebrar els mítings d'Esquerra que es veien arreugerats per les joventuts d'Estat Català davant l'invasió de la F. A. I. que pretenia destorbar-los. Que es recordi també l'Esquerra que el moviment anarquista anti-electoral anava dirigit contra d'ella i que foren aquestes joventuts d'Estat Català les que lluitaven constantment i les que feren ^{front} als pertorbadors.

(Perquè ningú pugui creure que ens faci parlar el despit, que consti que nosaltres, malgrat ésser un grup d'Estat Català, no estem afiliats a cap organització forana).

Una vegada més es posa de manifest que no pot esperar-se res dels elements arrivistes; fins i tot són malagraits. Ja sabem que l'arrivisme és sinònim de l'enxufisme i que un cop tots els càrrecs acaparats, no es recorden ni de qui els va portar al món; això no ens estranya, però en protestem de que sigui així, doncs en la capa del nom d'un partit s'hi encobreixen la gent més hipòcrita, que només lluiten per la menjadora particular.

Nosaltres, des d'aquí, enviem les nostres simpaties per aquestes Joventuts d'Esquerra lluitadores amb un ideal que es diuen d'Estat Català i els hi demanem que s'aixequin vigorosament i es desprenguin d'aquest confusionisme que enterboleix els cervells.

Per Catalunya!

Els homes armats i els sense feina espanyols seran ara i sempre un perill constant per la tranquil·litat de Catalunya.

Per a l'eficàcia de la premsa comarcal

Es precis ajudar a la premsa comarcal. Té un valor eficaç i una grossa intensitat d'actuació. Caldria enfortir-la ben bé i tota secció de propaganda d'un partit tindria d'organitzar un equip de bons escriptors que curessin d'enviar-los un o dos articles per cada número, com el que intentà en altre temps la «Unió Socialista de Catalunya».

Serien el punt central de l'ideari i mantindria ben pura la doctrina. Durant aquests anys darrers la premsa comarcal ha mantingut un to enlairat, però. No solament l'ha mantingut, sinó que l'ha fet créixer: de tot arreu venien propòsits i solucions bellament expresades. Això ha fet que tot Catalunya sembli una ciutat única i d'una gran cultura. Sembla un granar d'esperits selectes que inundés la nostra.

Cal enfondir-la més, però. Es precis un nucli invasor en tots els sectors de la població. I el periòdic menut, de tirada curta, que surt cada setmana o cada quinze dies, escrit amb tota la bona fe per uns homes que a més del seu treball tenen de pagar bona part de l'edició, és una columna d'atac; al seu entorn es reuneix poc a poc una munió de gent que segueix amb interès la seva propaganda i que si no es fatiguen i abandonen la lluita acabaran per arredossar bona part de la població.

Es convenient que aquests xicots, gairebé sempre són gent jove i ardida, manaflegin tots els productes espirituals que la ciutat elabora. Ho manaflegin, no com a cosa estranya i amb positives d'espectador i de xafarder, sinó com a cosa pròpia i tant com la política intervinguin i diguin la seva en art, en literatura i en qualsevol altre quefer cultural.

Els recomanem que triïn i especialitzin el més apte en cada especulació; no tots serveixen per a tot. Però de totes maneres que parlin i s'enquimerin per coses alienes a les menudes picabaralles

Ni la república del 1873, ni la del 1931 han volgut tornar a Catalunya el que ens robà la monarquia.

de campanaret. Aquestes altes invencions que avui poden considerarse, encara, quefer exclusiu de la ciutat procurin infiltrar-se'n i hi posin les seves mans, també, i amb fonda vibració facin intervenir-hi els veïns.

Catalunya té avui de notable i esperançador que cada ciutat petita es sent relligada a una obra comú. I l'obra comú és, a més de redreçar-la i fer-la reclamar una personalitat, elaborar-la de nou, recriar-la. Per conseguir-ho cal avivar-li un esperit de tafaneria per les grosses funcions de la intel·ligència i del sentiment. De Catalunya no convé fer-ne un clos tancat per admirar coses rònegues i florides, sinó una ampla eixida, un carrer ben espaiós, on, junt amb les idees pròpies i els neguits forans s'empenyin i ensopeguin com la gent d'un firal. Catalunya tanmateix també té d'ésser un camí del món. I només essent un camí del món podrem estimar la seva vàlua, podrem sentir-la com una cosa pròpia i una creació particular.

I en aquesta feina, joves ardits, que escribiu aquestes fulles periodístiques en les petites ciutats i en les viles, teniu de col·laborar-hi amb tot el fervor. Cal redreçar Catalunya, però ensems cal pastar-la de nou perquè s'havia desfigurada, i per pastar-la convé emprar les millors matèries, les últimes que aconsella l'experiència humana i moltes qui sap d'on vénen.

J. AGUADÉ I MIRÓ

"Democràcia" diu:

Llegiu "L'Opinió" i "La Humanitat".

Els, però, llegeixen "La Vanguardia" i "El Día Gráfico".